

Между е' отличаше нашъ спаситель
 С' погльд' умиленъ онъ ны поздрави!
 Великодушень благодѣтель
 В' църквѣ в' молитвѣ ны пак' управи.

Краткы молитвы ся изчетохъ
 Отпустъ вечерны вѣкы ся дадѣ,
 В' стахъ църковнѣ вси отидохъ
 Старецъ познатый намъ е' убадѣ:

„Слѣдвайте дѣца! мила любезна!
 Щастіе ваше мы рѣшищѣмъ
 Люто страдавье ваше изчезна
 Веѣкому дѣло прѣдѣлищѣмъ.“

Всякы одного в' домъ си отведѣ
 Старцы побожнїи милостиви
 Акы любезно чядо поведѣ.
 Българи сѣ' богобоязливи!

Мене же вышерѣченъ старецъ
 Милко погльдна, сладко ж' изрѣче:
 „Сынко! азъ ти 'сѣмъ вѣкы отьць.“
 Чядо свое мя той нарѣче!

Бѣше безчяденъ и бес' наслѣдникъ,
 Стара живѣхше му съпруга
 Чѣстенъ черковный нагльдникъ
 Всякъ оставилъ бѣ грыжъ другъ.